

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר אֶת קַדְמָאָה דְאַתְנֹון הָוּה שְׁמִיָּא
עַל אַנְפוּי דְקִיטְרָא דְכִנְיָא וְאַתְעֵטֵר מְלַרְע
מְלַעִילָא וְסָלִיק ^(דף לג ע"א) וְנַחֲתִית וּמִיָּא מִתְנַלְפִי בְּגִלוּפִיּהוּ
וּמִתִּישְׁבֵן בְּדוּכְתִיּהוּ וְאַתְכְּלִילוּ חַד בְּחַד. וְכֵן אַתְנֹון
כְּלָהוּ כְּלִילָן דָּא בְּדָא וּמִתְעֵטְרָן דָּא בְּדָא עַד דְאַתְבְּנִי
עֲלִיּהוּ בְּנִינְיָא וְיִסוּדָא.

וְכַד אַתְבְּנִיאוּ כְּלָהוּ וְאַתְעֵטְרוּ. הָוּוּ מִיּוֹן עֲלָאִין
מִתְעַרְבִין בְּמִיּוֹן תְּתָאִין וְאַפִּיקוּ בֵּיתָא דְעֵלְמָא
(ועל דא אפיקו תריז נהורין חד דאקרי ארץ ונהורא דאקרי שמים) וְעַל דָּא
ב' אַתְחִיזוּ בְּרִישָׁא וּמִיּוֹן סָלְקִין וְנַחֲתִין עַד דְהֵאִי
רְקִיעַ הָוּה וְאַפְרִישׁ לֹון. וּמִחֲלוּקַת הָוּה בְּשַׁנִּי דְבִיָּה
אַתְבְּרִי גִיְהֵנִם דְּאִיְהוּ נוֹרָא דְדָלִיק כְּמָה דְאַתְ אָמַר,
(דברים ד) אֵשׁ אוֹכְלָה הוּא. וְזַמִּין לְאַשְׂרָאָה עַל
יְרִישִׁיּהוּ דְחִיבִיָּא.

לשון הקודש

עליונים מתערבים במים תחתונים,
והוציאו בית של העולם ועל זה הוציאו שני
אורות, אחד שנקרא ארץ, ומאור שנקרא שמים,
ועל זה ב' נראית בראש, ומים עולים
ויורדים עד שהיה הרקיע הזה שהפריד
אותם. ומחלקת היתה בשני, שבו נברא
גיהנם, שהוא אש שדולק, כמו שנקרא
(דברים ד) אש אוכלה הוא, ועתיד לשרות
על ראש הרשעים.

רבי אלעזר אמר, אות ראשונה של
האותיות היתה משוטטת על פני קשר
זה, ומתעטרת מלמטה ומלמעלה, ועולה
ויורדת, ומים נחקקים בחקיקתם
ומתישבים במקומם, ונכללו אחד
באחד. וכן כל האותיות כלן כלולות זו
בזו ומתעטרות זו בזו, עד שנבנה עליהן
בנין ויסוד.
ובשנבנו כלם והתעטרו, היו מים

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה מִהֲבֵא כָּל מַחְלוּקַת דְּאִיהוּ לְשֵׁם
 שָׁמַיִם סוּפָה לְהִתְקַיֵּים. דְּהָא הֲבֵא מַחְלוּקַת
 דְּאִיהוּ לְשֵׁם שָׁמַיִם הָוָה וְשָׁמַיִם בְּהַאי אֲתַקְיֵים. לְבַתָּר
 דָּא דְכִתִּיב וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרַקִּיעַ שָׁמַיִם וְגו'.
 בְּקַטְפִּירָא דְעִילִיתָא בְּקַסְטִייהוּ שְׂכִיחֵי וְאֲתַקְיֵימוּ. דְּהָא
 תַּנִּינָן בְּתִיב, (שמות כו) וְהִבְדִּילָהּ הַפְּרוּכַת לָכֶם בֵּין הַקִּדְשׁ
 וּבֵין קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים דְּיִקְא, דְּהָא אִיהוּ רַקִּיעַ דְּמִפְּרֵשׁ
 בְּנוּ בְּאַמְצַעִיתָא.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב לְבַתָּר יִקְוּוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל
 מְקוֹם אֶחָד. מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם מִמַּשׁ. אֶל מְקוֹם
 אֶחָד. לְאַתָּר דְּאַקְרִי אֶחָד. וְאִיהוּ יָם תַּתְּאָה דְּהָא
 אִיהוּ אֲשֵׁלִים לְאַתָּר. וּבְלֵא אִיהוּ לֹא אֶקְרִי אֶחָד.
 וּמִשְׁמַע דְּכִתִּיב יִקְוּוּ דְּבִיָּה מִתְּפַנְשִׁין בְּלָהוּ מִיָּא כְּמָה
 דְּאֵת אָמַר, (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְגו'.

לשון הקודש

שִׁמְפִּירִד בְּתוּךְ הָאֲמַצַע.

בֵּא רָאָה, כְּתוּב אַחַר כֶּף יִקְוּוּ הַמַּיִם
 מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד. מִתַּחַת
 הַשָּׁמַיִם מִמַּשׁ. אֶל מְקוֹם אֶחָד – לְמְקוֹם
 שְׁנַקְרָא אֶחָד, וְהוּא יָם תַּתְּחוּן, שְׁהַרִי
 הוּא מִשְׁלִים לְאַחַד, וּבְלַעֲדֵיו לֹא נִקְרָא
 אֶחָד. וּמִשְׁמַע שְׂכַתוּב יִקְוּוּ, שְׂבּוּ כָּל
 הַמַּיִם מִתְּפַנְסִים, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (קהלת א) כָּל
 הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִכָּאֵן כָּל מַחְלַקַת
 שְׁהִיא לְשֵׁם שָׁמַיִם סוּפָה לְהִתְקַיֵּים. שְׁהַרִי
 כָּאֵן מַחְלַקַת שְׁהִיא לְשֵׁם שָׁמַיִם הִיְתָה,
 וְהַשָּׁמַיִם בְּזֵה הִתְקַיֵּמוּ. לְאַחַר זֵה שְׂכַתוּב
 וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרַקִּיעַ שָׁמַיִם וְגו'.
 בְּהַבְדִּלוֹת שְׂבַמְעֵלוֹת, בְּמַדְתָּם מְצוּיִים
 וְהִתְקַיֵּמוּ, שְׁהַרִי שְׁנִינּוּ, כְּתוּב (שמות כו)
 וְהִבְדִּילָהּ הַפְּרוּכַת לָכֶם בֵּין הַקִּדְשׁ וּבֵין
 קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים דְּוִקְא, שְׁהַרִי הוּא רַקִּיעַ

רַבִּי יִיסָא אָמַר אֶל מָקוּם אֶחָד, דָּא אִיהוּ אֶתְר
 דְּכְתִיב בֵּיה (ישעיה נד) וּבְרִית שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט.
 דְּהָא אִיהוּ נָטִיל כֹּלָא וְשָׂדֵי בְיַמָּא וּבֵיה אֶתְתַקְנַת
 אֶרְעָא דְכְתִיב וְתִרְאֶה תִיבְשָׁה דָּא הוּא אֶרְיָן. כְּמָה
 דְּאֵת אָמַר וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיִבְשָׁה אֶרְיָן.

אֲמַאי אֶקְרִי יִבְשָׁה. אָמַר רַבִּי יַצְחָק הֵינֵנו דְּכְתִיב
 (דברים טז) לֶחֶם עֹזְנִי לֶחֶם עָנִי כְתִיב. וּבְגִין
 דְּאִיהוּ לֶחֶם עָנִי אֶקְרִי יִבְשָׁה. וְשָׂאִיב בְּגִנוּהָ כָּל מִימִין
 דְּעֵלְמָא וְאִיהִי יִבְשָׁה הָיוּ. עַד דְּאֵתְר דָּא אֲמַלִּי לָהּ
 וּבְדִין נְגִדִין מִיָּא אֹרַח דְּאֲנוּן מְקוּרוֹת.

וּלְמַקְנָה הַמִּים קָרָא יַמִּים דָּא הוּא בֵּית כְּנִישׁוֹת
 מִיִּין דְּלְעִילָא דְתַמָּן מִתְּכַנְשִׁין כָּל מִיָּא
 וּמִתַּמָּן נְגִדִין וְנִכְפִּין.

לשון הקודש

עני פתוב. ובגלל שהוא לחם עני נקרא
 יבשה, ושואב בתוכה כל מימי העולם,
 והיא היתה יבשה, עד שמקום זה
 ממלא אותה, ואז שופעים מים דרך
 אותם המקורות.

ולמקנה המים קרא ימים - זהו בית
 כנוס המים שלמעלה, ששם כל המים
 מתכנסים ומשם שופעים ויוצאים.

רבי ייסא אמר, אל מקום אחד - זהו
 מקום שכתוב בו (ישעיה נד) ובְרִית שְׁלוֹמִי
 לֹא תִמוּט. שהרי הוא נוטל הכל וזורק
 בים, ובו מתתקנת הארץ, שכתוב
 ותִרְאֶה תִיבְשָׁה. וזהי ארץ, כמו שנאמר
 וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיִבְשָׁה אֶרְיָן.

למה נקראת יבשה? אמר רבי יצחק,
 הינו מה שכתוב (דברים טז) לֶחֶם עֹזְנִי לֶחֶם

השלמה מההשמטות (סימן ל"ב)

שְׁבִיעֵי הָיוּ בְּמִזְרְחוֹ שֶׁל עוֹלָם וּמִשָּׁם בָּא זֶרַעַם שֶׁל
 יִשְׂרָאֵל כִּי חוּט הַשְּׂדֵרָה מְשׁוּךְ מִן הַמוֹחַ
 שֶׁל אָדָם וּבָא לְאֵמָה וּמִשָּׁם הוּא הַזֶּרַע דְּכִתִּיב (ישעיה
 מ"ג) מְמִזְרַח אֲבִיָּא זִרְעָךְ, כְּשִׁישְׂרָאֵל טוֹבִים מִזֶּה
 הַמְּקוֹם אֲבִיָּא זִרְעָךְ וַיִּתְחַדֵּשׁ לְךָ זֶרַע חֲדָשׁ,
 וּכְשִׁישְׂרָאֵל רָעִים מִן הַזֶּרַע שֶׁכָּבַר בָּא לְעוֹלָם דְּכִתִּיב
 (קהלת א) דָּר הוֹלֵךְ וְדוֹר בָּא. דָּר שֶׁכָּבַר בָּא. וּמֵאֵי
 מִמְּעַרְבֵי אֶקְבָּצְךָ, מֵאוֹתָהּ מִדָּה שְׁנוּטָה תָּמִיד לְמִעַרְבֵי.
 וְלָמָּה אֶקְרִי מִעַרְבֵי, מִפְּנֵי שֶׁשָּׁם מִתְעַרְבֵי כָּל הַזֶּרַע.
 מִשָּׁל לָמָּה הַדָּבָר דּוּמָה, לְבֵן מֶלֶךְ שֶׁהִיָּה לוֹ כֵּלָּה
 נָאָה וַצְנוּעָה בַּחֲדָרוֹ, וְהִיָּה לוֹקַח מִבֵּית אָבִיו עוֹשֵׁר
 וּמִבֵּיא לָהּ תָּמִיד וְלוֹקַחַת הַכֹּל וּמִצְנַעֶת אוֹתוֹ תָּמִיד
 וּמְעַרְבֶת הַכֹּל. לְסוּף יָמִים בְּקֶשׁ לְרֵאוֹת מָה אֶסַּף
 וּמָה קִבֵּץ הֵינִי דְּכִתִּיב וּמִמְּעַרְבֵי אֶקְבָּצְךָ. וּמֵאֵי נִיְהוּ

לְשׁוֹן הַקּוּדֵשׁ

שֶׁכָּבַר בָּא לְעוֹלָם, שֶׁכָּתוּב (קהלת א) דוֹר
 הַלֵּךְ וְדוֹר בָּא. דוֹר שֶׁכָּבַר בָּא. וּמָהוּ
 מִמְּעַרְבֵי אֶקְבָּצְךָ? מֵאוֹתָהּ מִדָּה שְׁנוּטָה
 תָּמִיד לְמִעַרְבֵי. וְלָמָּה נִקְרָא מִעַרְבֵי? מִפְּנֵי
 שֶׁשָּׁם מִתְעַרְבֵי כָּל הַזֶּרַע. מִשָּׁל לָמָּה
 הַדָּבָר דּוּמָה? לְבֵן מֶלֶךְ שֶׁהִיָּה לוֹ כֵּלָּה
 נָאָה וַצְנוּעָה בַּחֲדָרוֹ, וְהִיָּה לוֹקַח מִבֵּית
 אָבִיו עוֹשֵׁר וּמִבֵּיא לָהּ תָּמִיד, וְלוֹקַחַת

השלמה מההשמטות (סימן ל"ב)
 שְׁבִיעֵי הָיָה בְּמִזְרְחוֹ שֶׁל עוֹלָם, וּמִשָּׁם
 בָּא זֶרַעַם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כִּי חוּט הַשְּׂדֵרָה
 מְשׁוּךְ מִן הַמוֹחַ שֶׁל אָדָם וּבָא לְאֵמָה,
 וּמִשָּׁם הוּא הַזֶּרַע, שֶׁכָּתוּב (ישעיה מג) מְמִזְרַח
 אֲבִיָּא זִרְעָךְ. כְּשִׁישְׂרָאֵל טוֹבִים – מִזֶּה
 הַמְּקוֹם אֲבִיָּא זִרְעָךְ, וַיִּתְחַדֵּשׁ לְךָ זֶרַע
 חֲדָשׁ. וּכְשִׁישְׂרָאֵל רָעִים – מִן הַזֶּרַע

בית אָבִיו דְּכָתִיב מִמְּזוּרָח אָבִיא זֶרְעֶךָ. מִלְּמַד
שֶׁמִּמְּזוּרָח מֵבִיא, וְזוֹרֵעַ בַּמַּעֲרָב, וְאַחַר כֵּן הוּא
מִקְבֵּץ מֵה שְׁזָרַע. (עד כאן מההשמטות).

אָמַר רַבִּי חֵיִיא מְקוֹה הַמַּיִם דָּא צְדִיק. דְּכִד מָטָא
לְמְקוֹה הַמַּיִם כְּתִיב וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב
וּכְתִיב, (ישעיה ג) אָמְרוּ צְדִיק כִּי טוֹב. (וכן אור קדמאָה טוב אקרי.
וכן בְּלָחוּ כְּתִיב בְּהוּ כִּי טוֹב. בר יומא תננינא דְּלָא כְּתִיב בֵּיה כִּי טוֹב). רַבִּי יוֹסִי
אָמַר יִשְׂרָאֵל מְקוֹה אִיהוּ. דְּכְתִיב, (ירמיה יז) מְקוֹה
יִשְׂרָאֵל יִי.

רַבִּי חֵיִיא אָמַר דָּא צְדִיק. הֵינּוּ דְּכְתִיב קָרָא יַמִּים.
בְּגִין דְּנַחְלִין וּמְבוּעִין וְנַחְרִין בְּלָחוּ נָטִיל לֹון
וְאִיהוּ מְקוֹרָא דְּכֻלָּא וְאִיהוּ נָטִיל כֻּלָּא בְּגִינֵי כֵּן יַמִּים.
וְעַל דָּא וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב וּכְתִיב, (ישעיה ג) אָמְרוּ
צְדִיק כִּי טוֹב.

לשון הקודש

אֱלֹהִים כִּי טוֹב, וּכְתוּב (ישעיה ג) אָמְרוּ צְדִיק
כִּי טוֹב. (וכן אור ראשון נקרא טוב, וכן בְּכֻלָּם
כְּתוּב כִּי טוֹב, פְּרַט לְיוֹם הַשְּׁנִי שְׁלֹא כְּתוּב בּוּ כִּי
טוֹבוּ רַבִּי יוֹסִי אָמַר, יִשְׂרָאֵל הוּא מְקוֹה,
שְׁכֻתוֹב (ירמיה יז) מְקוֹה יִשְׂרָאֵל הִי.

רַבִּי חֵיִיא אָמַר, זֶה צְדִיק, הֵינּוּ מֵה
שְׁכֻתוֹב קָרָא יַמִּים. מִשּׁוּם שְׁנַחְלִים
וּמַעֲיִנּוֹת וְנַחְרוֹת, אֶת כָּלֵם הוּא נָטִיל,
וְהוּא הַמְּקוֹר שֶׁל הַכֹּל וְהוּא נָטִיל הַכֹּל.

הַכֹּל וּמַצְנַעַת אוֹתוֹ תְּמִיד וּמַעֲרַבֶת הַכֹּל.
לְסוּף יַמִּים בְּקֶשׁ לְרֹאוֹת מָה אָסַף וּמָה
קָבֵץ. הֵינּוּ שְׁכֻתוֹב (ישעיה ג) וּמַמַּעֲרָב
אֶקְבֹּצֶךָ. וּמָה הוּא בֵּית אָבִיו? שְׁכֻתוֹב
מִמְּזוּרָח אָבִיא זֶרְעֶךָ. מִלְּמַד שֶׁמִּמְּזוּרָח
מֵבִיא, וְזוֹרֵעַ בַּמַּעֲרָב, וְאַחַר כֵּן הוּא
מִקְבֵּץ מֵה שְׁזָרַע: ע"כ.

אָמַר רַבִּי חֵיִיא, מְקוֹה הַמַּיִם זֶה צְדִיק.
שְׁכֻשְׁמַנִּיעַ לְמְקוֹה הַמַּיִם, כְּתוּב וַיֵּרָא

וּבְנֵי דְאֶתְרֵשִׁים אִיהוּ אֶפְרַיִם בֵּין יוֹמָא קְדָמָא
 לְתַלְיָתָא וְלֹא אֶתְמַר כִּי טוֹב בְּגֵינְיָהוּ. דְּהָא
 בְּיוֹמָא תְּלִיתָא עֲבַדַּת אֶרְעָא אֵיבִין מְחִילָא דְהָא
 צְדִיק. דְּכִתִּיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא
 עֵשֶׂב מִזְרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי. מָאִי עֵץ פְּרִי. דָּא עֵץ
 הַדְּעַת טוֹב זֶרַע דְּאִיהוּ עֲבִיד אֵיבִין וּפְרִין. עוֹשֶׂה פְּרִי
 דָּא צְדִיק יְסוּד דְּעֶלְמָא.

לְמִינוּ דְּכָל בְּנֵי נֶשָׂא דְּאִית לֹון רוּחָא קְדִישָׁא.
 דְּאִיהוּ אֵיבָא דְּהָהוּא אֵילָנָא רְשִׁים בְּהוּ
 רְשִׁמָא לְמִינוּ. וּמָאִי אִיהוּ, בְּרִית קְדָשׁ בְּרִית שְׁלוֹם.
 וּבְנֵי מְהִימְנוּתָא לְמִינוּ, לְמִינוּ עָאֲלִין וְלֹא מִתְּפָרְשִׁין
 מִנִּיהּ. וְצְדִיק עוֹשֶׂה פְּרִי הוּא. וְהָהוּא אֵילָנָא אֶתְעַבְרַת
 וְאֶפִּיקַת הָהוּא פְּרִי לְמִינוּ. לְמִינוּ דְּהָהוּא עוֹשֶׂה פְּרִי
 דִּיהוּ כְּוֹתִיָּה.

לשון הקודש

ופרות. עשה פרי - זה צדיק יסוד עולם.
 לְמִינוּ - של כל בני אדם שיש להם רוח
 קדושה, שהוא פרי שאותו אילן רושם
 בהם רשום לְמִינוּ. ומה הרשום? זהו ברית
 קדש ברית שלום. ובני האמונה לְמִינוּ,
 לְמִינוּ נכנסים ולא נפרדים ממנו, וצדיק
 עושה פרי הוא. ואותו אילן מתעבר
 ומוציא אותו פרי לְמִינוּ, לְמִינוּ של אותו
 עושה פרי שיהיה כמותו.

משום כך נמים. ועל זה נרא אלהים כי
 טוב, וכתוב (ישעיה יג) אמרו צדיק כי טוב.
 ומשום שהוא נרשם, הפריד בין יום
 ראשון לשלישי ולא נאמר כי טוב
 ביניהם, שהרי ביום השלישי עשתה
 הארץ פרות מכת הצדיק הזה, שכתוב
 ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב
 מזרע זרע עץ פרי. מה זה עץ פרי? זה
 עץ הדעת טוב זרע, שהוא עושה אפים

**זָבָאָה חוֹלְקִיהָ מֵאֵן דְּדָמִי לְאֻמִּיהָ וְלֹאֲבוּיָ. וְעַל כֵּן
רְשִׁימָא קְדִישָׁא בְיוֹמָא תְּמִינָאָה בְּגִין דְּיִדְמִי**

לְאֻמִּיהָ. (בגין דהיא ברנא תמינאה ובהיא נפשא דפרח מנה אנטריכת לאתחזאה

קמה לתמינא יומין) **וְכַד אֶתְפָּרַעַת וְאֶתְנַלְיָא רְשִׁימָא קְדִישָׁא**

בְּגִין דְּיִדְמִי לְאֻבּוּיָ. וְעַל דָּא עֵץ פְּרִי דָּא אִמָּא. עוֹשָׂה

פְּרִי דָּא בְּרִית קֹדֶשׁ אֲבוּיָ. לְמִינוּ דְּיִדְמִי לִיהָ

וְאֶתְרָשִׁים בֵּיהָ.

אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ. זָרְעוּ בּוֹ. זָרַע בּוֹ מִיבְעִי

לִיהָ. מָאִי זָרְעוּ בּוֹ. אֵלֶּא זָרַע וְאִ"ו בּוֹ. עַל

הָאָרֶץ הָכִי הוּא וְדָאִי. דְּהָא תְּהוּא זָרְעָא אֲשֶׁרִי עַל

אַרְעָא. זָבָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל דְּאֵנוּן קְדִישִׁין

וְדַמְיִן לְקְדִישִׁין. וְעַל דָּא וְדָאִי כְּתִיב, (ישעיה ס) וְעַמְּךָ

כָּלֶם צְדִיקִים. כָּלֶם צְדִיקִים וְדָאִי. דְּהָא מַהֲנִי נִפְקוּ

וְלַהֲנִי דַמְיִין. זָבָאִין אֵנוּן בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֵתִי.

לשון הקודש

אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ – זָרְעוּ בּוֹ? זָרַע בּוֹ צְרִידָה לְהִיזְתָּ! מַה זֶה זָרְעוּ בּוֹ? אֵלֶּא זָרַע וְאִ"ו בּוֹ. עַל הָאָרֶץ – כִּךָּ הוּא וְדָאִי, שְׁהַרִי אוֹתוֹ זָרַע זָרַק עַל הָאָרֶץ. אֲשֶׁרִי חֲלָקֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל שְׁהֶם קְדוֹשִׁים וְדוֹמִים לְקְדוֹשִׁים, וְעַל זֶה וְדָאִי כְּתוּב (ישעיה סח) וְעַמְּךָ כָּלֶם צְדִיקִים. כָּלֶם צְדִיקִים וְדָאִי, שְׁהַרִי מַאֲלָה יַעֲזוּ וּלְאֵלָה דוֹמִים. אֲשֶׁרִיהֶם כְּעוֹלָם הוּא וּכְעוֹלָם הַבָּא.

אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ שֶׁל מִי שְׁדוּמָה לְאֻמוֹ וּלְאֻבּוּיָ, וְעַל כֵּן רִשְׁם הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹם הַשְּׁמִינִי כְּדִי שְׁיִדְמָה לְאֻמוֹ וּבְגַלְלָהּ שְׁהִיא דְרָגָה שְׁמִינִית, וְאוֹתָהּ נִפְשָׁא שְׁפָרְחָה מִמֶּנָּה צְרִיכָה לְהַרְאוֹת לְפָנֶיהָ לְשִׁמּוּנָה יְמִים. וּכְשֶׁנִּפְרַעַת וּמִתְנַלְּהָ רִשְׁם הַקְּדוֹשׁ כְּדִי שְׁיִדְמָה לְאֻבּוּיָ. וְעַל זֶה עֵץ פְּרִי – זֹא אִם. עוֹשָׂה פְּרִי – זֹא בְּרִית קֹדֶשׁ אֲבוּיָ. לְמִינוּ – שְׁיִדְמָה לוֹ וְיִרְשֶׁם בּוֹ.